

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **H. S.**
státní příslušnost Srbská republika
zastoupený advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **L. S.**

Shodu s prvopisem potvrzuje

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 7. 2017 č. j. MV-70551-5/SO-2017, ve věci
povolení k přechodnému pobytu

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 7. 2017 č. j. MV-70551-5/SO-2017 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Farida Alizeye, advokáta se sídlem v Ostravě, Stodolní 834/7.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou dodanou do datové schránky Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 1. 8. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalované uvedeného ve výroku tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 4. 2017, č. j. OAM-3582-17/PP-2017, kterým správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky pro důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek podle § 87e odst. 1 věty první ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Žalobce v žalobě vytkl správním orgánům, že se dostatečně nezabývaly definicí pojmů „veřejný pořádek“ a „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“ a nezabývaly se dostatečně tím, zda jeho bývalé protiprávní jednání představovalo v době rozhodování správních orgánů skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Podle žalobce je třeba přihlídnout ke všem okolnostem, jež mohou mít vliv na posouzení hrozby budoucího porušení veřejného pořádku. V této souvislosti poukázal na časový odstup od spáchání trestného činu, jakož i na to, že byl z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn s konstatováním, že výkon uloženého trestu byl dostatečně výchovným a po celou dobu od propuštění vedl řádný život. Žalobce dále namítl, že správní orgány při rozhodování vůbec nepřihlédly k přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí do rodinného života žalobce. Zdůraznil, že má v České republice ženu a vychovává s ní jejich společně 2 děti. Společný rodinný život přitom mohou vést pouze v České republice, když žalobce již v zemi původu nemá žádné vazby, manželka by zde pro jazykovou bariéru nemohla nalézt pracovní uplatnění a děti by musely opustit školu a odcestovat s žalobcem.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí. Vyjádřila přesvědčení, že napadené rozhodnutí splňuje zákonné předpoklady stanovené v § 68 odst. 3 zákona číslo 500/2004

Shodu s prvopisem potvrzuje

Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a odůvodnění napadeného rozhodnutí je plně přezkoumatelné.

4. Ze spisu správního orgánu I. stupně krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 7. 3. 2017 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení rodiny u správního orgánu I. stupně, a to na formuláři předepsaném pro občany Evropské unie a jejich rodinné příslušníky. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 28. 2. 2017 žádost žalobce zamítl s odkazem na § 87e odst. 1 písm. e) ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně vyšel ze skutkového stavu, podle kterého žalobce pobýval v České republice od roku 2003 na základě povolení k trvalému pobytu, dne 10. 10. 2003 uzavřel sňatek s L. S. a v průběhu manželství se jim narodily dvě děti A. (ročník 2005) a A. (ročník 2009). Správní orgán I. stupně dále zjistil, že žalobce v době nejméně od 28. 4. 2004 do 27. 7. 2005 páchal trestnou činnost v rámci organizované skupiny spočívající – stručně řečeno – v neoprávněném nakládání s drogami (dovoz z ciziny). Za spáchání uvedeného trestného činu mu byl v roce 2011 uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 10 let (právní moc odsuzujícího rozsudku nastala 28. 7. 2011). Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí dále vymezil pojem „veřejný pořádek“ a uzavřel, že vzhledem k charakteru a závažnosti trestné činnosti, které se žalobce v minulosti dopustil, a vzhledem k probíhající zkušební době (do roku 2022), trvá u žalobce nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Akcentoval přitom, že žalobce páchal trestnou činnost ve spojení s dalšími osobami, délku nepodmíněného trestu odnětí svobody, včetně zařazení žalobce do věznice se zvýšenou ostrahou a také povahu drogové trestné činnosti, kterou označil za jednu z nejzávažnějších druhů trestné činnosti. Správní orgán I. stupně se rovněž zabýval dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž konstatoval, že žalobce má v České republice manželku a dvě nezletilé děti, se kterými žije od svého propuštění ve společné domácnosti, ale s ohledem na povahu a závažnost jeho trestní minulosti převažuje veřejný zájem na ochraně zdraví a životů občanů České republiky nad zájmem na ochraně rodinných vztahů. Proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uváděl podobné námitky s těmi, které uplatňoval následně ve správní žalobě. Žalobce v rámci odvolání připustil, že byl v minulosti odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, jeho podstatnou část však vykonal a byl podmíněně propuštěn za současného dohledu probačního úředníka. Dále v odvolání poukázal na svůj rodinný život s tím, že k manželce a dvěma dětmi má silnou citovou vazbu, maximálně se jim věnuje a tráví s nimi všechnen volný čas. V zamítnutí žádosti spatřuje přímý zásah do soukromého a rodinného života a zdůraznil, že rodinný život mohou vést pouze na území České republiky. O jeho odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítla a odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Také žalovaná zdůraznila trestní minulost žalobce, jejíž nebezpečnost je podle odůvodnění napadeného rozhodnutí třeba hodnotit jako velmi vysokou a správní orgán I. stupně nepochybil, když žádost žalobce zamítl z důvodu existence nebezpečí narušení veřejného pořádku. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí na věci nic nemění ani podmíněné propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody a stanovení zkušební doby 7 let, neboť ta uplyne až v roce 2022 a teprve po jejím uplynutí bude možné učinit závěr, že riziko narušení veřejného pořádku již z jeho strany nehrozí, nebo je minimální. K otázce zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí připustila, že případné přesídlení žalobce a jeho rodiny, jakož i jeho případné odloučení od manželky a dětí

v důsledku nevydání povolení k přechodnému pobytu, by znamenalo zásah do rodinného života žalobce. Současně však dodala, že žalobce v důsledku napadeného rozhodnutí neztrácí možnost realizovat společenský rodinný život a své kontakty s manželkou a dětmi může udržovat pomocí krátkodobých víz. V této souvislosti poukázala také na dlouhodobý pobyt žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, ze kterého je zřejmé, že rodina po poměrně dlouhou dobu mohla žít odděleně. Z doručanky datové zprávy krajský soud zjistil, že napadené rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 17. 7. 2017.

5. Krajský soud po zjištění, že žaloba byla podána včas před uplynutím 30 denní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí žalobci (resp. jeho zmocněnci) stanovené v § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, že je přípustná a projednatelná, nařídil k projednání věci ústní jednání na 14. 11. 2018. Ústního jednání se zúčastnili pouze zástupce žalobce a osoba zúčastněná na řízení (manželka žalobce), která ještě před jeho konáním oznámila krajskému soudu, že hodlá v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení podle § 34 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). U jednání zástupce žalobce setrval na žalobě a nad rámec žalobních tvrzení nově uvedl, že žalobce byl nucen přes přiznaný odkladný účinek žalobě opustit Českou republiku. Žalovaná neúčast u jednání omluvila a souhlasila s rozhodnutím bez její účasti, proto krajský soud jednal a rozhodl v nepřítomnosti žalované. Osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby krajský soud žalobě vyhověl a zdůraznila rodinné poměry žalobce v České republice. Krajský soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení předcházejícího jeho vydání v rozsahu vymezeném žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
6. Předmětem přezkoumávaného správního řízení bylo rozhodování o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka Evropské unie na území České republiky podle § 87b a násl. zákona o pobytu cizinců. Žádost žalobce byla zamítnuta podle § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců s ohledem na důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Toto nebezpečí spatřovaly oba správní orgány v trestní minulosti žalobce, který byl odsouzen za trestný čin spáchaný v době od 28. 4. 2004 do 27. 7. 2005 spočívající – stručně řečeno - v neoprávněném nakládání s drogami. Uvedenou trestní minulost žalobce považovaly správní orgány s ohledem na její závažnost (spáchání trestného činu ve spojení s více osobami, typová závažnost drogové kriminality) a následky (nepodmíněné odsouzení na 10 let ve věznici s ostrahou, propadnutí věci) za dostačující k závěru o trvajícím nebezpečí narušení veřejného pořádku s tím, že zamítnutí žádosti je v případě žalobce v souladu se zásadou přiměřenosti podle článku 27 odst. 2 Směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobytová směrnice“). Podmíněné propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody nepovažovaly správní orgány za dostačující pro odpadnutí tohoto nebezpečí, protože dosud neuplynula zkušební doba 7 let (která by při dodržení zákonných pravidel měla uplynout v roce 2022). Po stránce skutkové nebyla vytýkaná trestní minulost žalobce sporná, stejně tak jeho odsouzení. Dále nebylo sporné, že žalobce má v České republice manželku a dvě děti narozené v letech 2005 a 2009 (v době rozhodování správních orgánů jim tak bylo 12 a 8 let).
7. Pro právní posouzení věci je rozhodující znění zákona o pobytu cizinců účinné do 14. 8. 2017. V rozhodné době platilo podle § 87d odst. 1 písm. b) tohoto zákona, že Ministerstvo (vnitřně) žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne,

Shodu s prvopisem potvrzuje

jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek s tím, že podle § 87e odst. 1 věty první tohoto zákona se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Dále je pro právní posouzení podstatný § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění, podle kterého při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

8. Vzhledem k tomu, že žalobce v rámci žalobních bodů uvedený závěr správních orgánů zpochybňoval, a to především pokud jde o podřazení jeho jinak nezpochybněného protiprávního jednání v minulosti pod režim § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, zaměřil se krajský soud v první řadě na posouzení, zda lze výhradu „závažného narušení veřejného pořádku“ uplatnit na případ žalobce. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151 (publikované pod č. 2420/2011 Sb. NSS), uvedl, že „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců na území České republiky je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet také k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. V tomto směru je třeba zdůraznit, že žalobce v daném případě požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu na základě § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je rodinný příslušník občana EU, který sám není občanem EU a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem EU, povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Jak se podává z důvodové zprávy k zákonu číslo 161/2006 Sb. (dostupné v informačním systému ASPI), kterým byl s účinností od 26. 6. 2006 novelizován zákon o pobytu cizinců v mimo jiné v „Hlavě IVA“ nazvané „Pobyt občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků na území“, právní úprava pobytu rodinných příslušníků občanů EU v aktuálním znění představuje implementaci práva Evropské unie do českého právního řádu, konkrétně Směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobyťová směrnice“). Z toho důvodu musejí být ustanovení této hlavy zákona vykládána eurokonformním způsobem, a to mimo jiné s přihlédnutím k článku 27 odst. 2 pobyťové směrnice, podle kterého *„opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“*
9. Krajský soud souhlasí se správními orgány potud, že zjištěná a nezpochybněná trestní činnost žalobce je natolik závažná, že je k ní třeba přes poměrně dlouhou dobu 12 let, která od jejího páchání žalobcem uplynula, přihlídnout jako k významné okolnosti při posuzování žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu. Současně však z výše citované právní úpravy vyplývá, že pouhá argumentace trestnou činností, která se odehrála před téměř než 12 lety (vzhledem k době rozhodování žalované), není dostatečná

Shodu s prvopisem potvrzuje

a správní orgány by měly přihlížet také k dalším relevantní skutečnostem, které mohou mít vliv na posouzení existence důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, včetně chování žalobce po odsouzení a zejména po propuštění z výkonu trestu. Uvedené úvahy již rozhodnutí správních soudů postrádají s výjimkou obecného konstatování o tom, že dosud neuplynula zkušební doba (tzv. podmínka). Přestože v obecné rovině lze souhlasit, že závěr o tom, zda výkon trestu vedl k nápravě žalobce, bude možno kvalifikovaněji učinit až poté, osvědčí-li se žalobce a splní-li podmínky pro zaházení odsouzení, nelze však zcela přehlédnout, že i samotné podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody předpokládá, že žalobce svým chováním a plněním povinností během výkonu trestu prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život. V době rozhodování správních orgánů přitom již uplynula od podmíněného propuštění žalobce doba téměř 2 let, kterou se správní orgány v odůvodnění rozhodnutí nezabývaly, a v tomto spatřuje krajský soud jejich závěry za neúplné. Z obsahu spisu přitom nevyplývá, že by se žalobce kromě jednání, za které byl pravomocně odsouzen (aniž by krajský soud jakkoliv jeho jednání bagatelizoval), dopustil jiné protiprávní činnosti, naopak dosavadní zjištění nasvědčují tomu, že po propuštění vede řádný rodinný život, pracuje, stará se o dvě nezletilé děti (krajský soud podotýká, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází ze skutkového stavu v době rozhodování žalované). Správní orgány se s chováním žalobce po jeho propuštění z výkonu trestu odnětí svobody vypořádaly pouze obecným konstatováním o tom, že dosud neuplynula zkušební doba, bez zohlednění konkrétních okolností případu. Podle přesvědčení krajského soudu nelze v tomto případě bez zohlednění konkrétního chování žalobce po jeho propuštění z výkonu trestu odnětí svobody přijmout jednoznačný závěr o existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti ve smyslu § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a závěry správních orgánů v tomto směru považuje krajský soud za předčasné.

10. Za závažnější pochybení ze strany správních orgánů však považuje krajský soud způsob, jakým se vypořádaly s posouzením přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Krajskému soudu je známo, že právní otázka, zda je povinností správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince ve všech pobytových řízeních nebo pouze v těch případech, kdy to zákon výslovně stanoví, byla zejména v poměrech právní úpravy účinné do 14. 8. 2017, která je pro posouzení této věci rozhodující (t. j. než nabyl účinnosti nový § 174a odst. 3), v právní teorii i soudní praxi sporná. Převažoval však názor, že tato povinnost správních orgánů vyplývá přímo z článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který Českou republiku zavazuje k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Jinak řečeno, v poměrech právní úpravy zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017 bylo povinností správních orgánů zkoumat v „pobytových řízeních“ dopad jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, aniž zákon o pobytu cizinců musel v rámci právní úpravy jednotlivých typů řízení tuto povinnost správním orgánům výslovně stanovit. Pro účely řízení o přechodném pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87b a násl. zákona o pobytu cizinců potvrdil tuto povinnost správních orgánů Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 83/2015 – 31, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018 – 30, nebo ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na stránkách

www.nssoud.cz). V posledně uvedeném rozsudku pak Nejvyšší správní soud dále uvedl, že má-li být poměřována závažnost jednání žalobce a dopady do jeho soukromého a rodinného života, musí být konkrétní dopady nejdříve správním orgánem vymezeny. Teprve konkrétně vymezené dopady do soukromého nebo rodinného života stěžovatele mohou být poměřovány s povahou a závažností jeho jednání. Žalobce přitom již v průběhu správního řízení na své rodinné poměry poukazoval a požadoval, aby byly při rozhodování správních orgánů zohledněny. Podle názoru krajského soudu však provedly správní orgány posouzení dopadů nepřiznání požadovaného pobytového oprávnění žalobce pouze ve zcela obecné rovině, aniž by hodnotily konkrétní okolnosti posuzovaného případu. Správní orgány pouze obecně konstatovaly, že případné přesídlení obyvatele a jeho rodiny do Srbska, případně oddělení žalobce od jeho manželky a dětí v důsledku nevydání povolení k přechodnému pobytu, by znamenalo zásah do rodinného života žalobce (aniž by konkretizovaly jaký) a současně, že možné následky rozhodnutí jsou s ohledem na předchozí protiprávní jednání žalobce adekvátní důvodům, které vedly k jeho vydání. Tyto závěry doplnila žalovaná konstatováním, že žalobci nebyl udělen zákaz pobytu, pouze mu bylo odepřeno právo přechodného pobytu (byť žalobce podle obsahu žádné pobytové oprávnění neměl, což se projevilo po vydání rozhodnutí, kdy byl žalobce navzdory přiznanému odkladnému účinku žalobě nucen z České republiky vycestovat) a úvahami nad možnostmi pravidelného styku žalobce s dětmi podle článku 10 odst. 2 Úmluvy, aniž by tyto úvahy měly oporu v konkrétních skutkových zjištěních (o reálných možnostech takového styku). Také v tomto směru tak bude podle závěru krajského soudu nezbytné, aby žalovaná své závěry o zásahu do rodinného a soukromého života žalobce přezkoumatelně odůvodnila na základě vyhodnocení konkrétních skutkových zjištění a především se řádně zabývala poměřením těchto dopadů se závažností protiprávního jednání žalobce a jeho nebezpečím pro veřejný pořádek v České republice. Nelze přitom opomenout, že žalobce usiloval o získání pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny tvořené jeho manželkou a společnými dětmi, kteří podle obsahu spisu mají trvalý pobyt na území České republiky, proto je třeba vzít do úvahy také ustanovení směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice o právu na sloučení rodiny“). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 152/2012 – 51, „podle čl. 5 odst. 5 směrnice při posuzování žádosti dbají členské státy na to, aby byl brán náležitý ohled na nejlepší zájmy nezletilých dětí. A rovněž podle čl. 17 směrnice členské státy berou náležitě v úvahu povahu a pevnost rodinných vztahů dotyčné osoby a dobu trvání jejího pobytu v členském státě, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu v případě, že žádost zamítnou“.

11. Z výše uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, proto jej podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalované k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaná vázána právním názorem krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaná by především měla doplnit posouzení osoby žalobce z hlediska výhrady veřejného pořádku o hodnocení jeho aktuálního chování po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a zejména reálnou míru rodinných a soukromých vazeb, především s ohledem na výchovu nezletilých dětí, a posléze poměřit zájem na zachování těchto vazeb s mírou závažnosti jeho jednání. Tak se zatím přezkoumatelným způsobem nestalo.
12. O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a uložil žalované povinnost nahradit procesně úspěšnému

Shodu s prvopisem potvrzuje

žalobci účelně vynaložené náklady řízení. Náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) a náklady právního zastoupení, jejichž výši krajský soud určil podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Konkrétně krajský soud přiznal žalobci v rámci přísudku právo na náhradu odměny advokáta za tři úkony právní služby (1. – převzetí a příprava zastoupení, 2. - sepsí žaloby a 3. – účast u jednání) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodu 5 advokátního tarifu (celkem 9 300 Kč) a jeho hotových výdajů nahrazovaných podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu v paušální výši 900 Kč, a protože zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, jsou jeho odměna a hotové výdaje v celkové výši 10 200 Kč navýšeny podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o 21 % DPH ve výši 2 142 Kč, jejíž náhrada rovněž žalobci náleží. Výše uvedené náklady řízení v celkové výši 16 342 Kč shledal krajský soud jako účelně vynaložené žalobcem při uplatňování jeho práva u soudu, a proto uložil žalované povinnost nahradit je žalobci k rukám jeho zástupce. Určení advokáta coby platebního místa vyplývá z § 49 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), které se v těchto případech přiměřeně aplikuje podle § 64 s. ř. s. Lhůtu k plnění krajský soud prodloužil oproti obecné délce stanovené v § 160 odst. 1 o. s. ř. na 30 dnů od právní moci rozsudku, protože rozhodnutí správních soudů nabývají právní moci již okamžikem doručení (viz § 54 odst. 5 s. ř. s.) a obecná 3 denní lhůta se jeví krajskému soudu v takovém případě nepřiměřeně krátká.

13. Osobě zúčastněné na řízení krajský soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože náhradu nákladů nepožadovala, nadto v průběhu řízení nebyly tvrzeny ano zjištěny žádné skutečnosti uvedené v § 60 odst. 5 s. ř. s., při kterých lze osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení výjimečně přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinná, co jí ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domáhat nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce).

Ostrava 14. listopadu 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu